

A SORS GYÖKERE

fine ●
selection

NICK ALEXANDER

NICK ALEXANDER

A SORS GYÖKERE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Egy Heather

HISZEL A SZELLEMEKBEN? Én nem. Legalábbis azt hiszem, nem. Ezt úgy értem, hogy hiszek a jósló álmokban, vagy legalábbis az ijesztően valószerűtlen véletlenekben, mert erre megesküszöm: anyám beszélt hozzám pár nappal a halála után. Hogy egy álmon belül jelent-e meg, vagy abban, amit „valós életnek” szeretünk nevezni, az számomra megfoghatatlan maradt. Azt hiszem, sosem fog kiderülni, hogy a kettő közül melyik igaz, ezért neked kell eldöntened, melyikben akarsz hinni, vagy esetleg hozzám hasonlóan döntés *helyett* továbbra is csak csodálkozol az egészen.

Bármi is a magyarázat, az élmény sokkalóan valósnak érződött. Látam őt magam előtt: félig áttetsző volt – mintha nem is atomokból, hanem fényből állna –, és mosolygott. Felém lépdelt, megállt, majd tovább közeledett, amíg mindketten ugyanabba a fizikai térbe nem kerülünk. A jelenléte érzékelhető volt: ragyogott és szétáradt bennem, és kifelé, az ujjaim és a lábujjaim felé terjedt.

Emlékszem, sokkos állapotba kerültem, de aztán minden mást felülírt bennem az extázis: elsírtam magam a felfedezésen, hogy anyám annak ellenére létezik, hogy néhány nappal korábban elhantoltuk őt a hideg, kemény földbe, létezik, és képes meglátogatni, velem, sőt *bennem* lenni. Úgy éreztem, mintha az én szememen át vetett volna még egy

utolsó pillantást erre a világra, amiből nemrég távozott, és amit annyira szeretett.

Ahogy a testem anyám jelenlétének meleg ragyogásától lüktetett, ráébredtem, hogy beszélni is képes hozzám, még hozzá úgy, ahogy magában szokott beszélni az ember, amikor egy nehéz helyzetben latolgatja, hogy mit tegyen.

– Ne aggódj! – hallottam a hangját a fejemben. – A dolgok előbb elromlanak, de aztán minden jóra fordul. Menj a ..., és boldog leszel.

Mire másnap reggel felébredtem, anyának végleg nyoma veszett, én pedig – ahogy már mondtam – nem tudtam eldönteni, hogy valóban nálam járt-e, vagy csak álomban megidéztem magamnak. Ennél is fontosabb, hogy nem jutott eszembe az a hiányzó szó, ami feltételezhetően elindított volna a boldogság útján.

Jóval később derült ki, hogy okkal nem emlékeztem rá, mert a kifejezést soha nem használtam. Sőt, nem hiszem, hogy hallottam volna egészen addig a napig, és ez valószínűleg a legerősebb érv amellet, hogy az álmot nem a saját elmém fabrikálta, hanem valami más, külső forrásból származott. A másik érv pedig, hogy amire anyám utalt, az még nem történt meg. Ez ugyancsak az üzenet másvilági eredetét támasztja alá. Amikor azonban végül összeállt előttem, hogy mit mondott akkor anyám, annak sokkal több értelme volt számomra, mint bármi másnak az életemben.

Számtalanszor megpróbáltam kitölteni a hiányzó részt, több százszor tettem kísérletet arra, hogy megfejtssem anyám üzenetét. De bármi, amire gondolni tudtam – menj az *árral*, például, vagy az *érzéside-del*, nem tűnt működőképesnek. Menj a *postással*... menj *méltósággal*: egyiknek se volt egy fikarcnyi értelme se. Az idő múlásával pedig az üzenet egyre megfoghatatlanabbá vált, mert anyám kijelentésének vége, hogy *boldog leszel*, nem tűnt közelebbinek, sőt, egyre távolodott.

De túlságosan előreszaladtam, ugye? Mert ahhoz, hogy elmagyarázzam, mennyire nem volt egyszerű számomra a boldogság elérése, el kell mondanom a teljes történetet. Ahhoz, hogy ezt megtegyem, mélyre kell ásnom, és be kell vallanom: nem mindig voltam elégedetlen a sorsommal. Voltaképpen akadt olyan időszak, amikor úgy éreztem: megütöttem a főnyereményt.

Így hát 2009-ben kezdem a történetemet, abban az évben, amikor megismertem Anthonyt.

Anyám még tökéletes egészségi állapotban volt, legalábbis úgy hitük. A betegség egy kezdeti stádiumban már bizonyára ott volt benne, addigra talán gyökeret eresztett, és halált hozó magvakat szórt szerteszt, amelyek szétáramlottak a testében, majd megállapodtak, és maguk is gyökereket növesztettek, de erről akkoriban természetesen még nem tudtunk.

Apám három évvel azelőtt halt meg, és anyám egy rövid ideje a reneszánszát élhette: felszabadult apám mérgező jelenléte alól, akit éppen az vitt el, ami a leginkább toxikussá tette – alkoholmérgezésben halt meg. Nem tudtam, vajon ironikus vagy egyszerűen csak logikus az a tény, hogy ugyanaz vette el tőlünk apámat, ami olyan gyűlöletessé tette őt. Azóta se tudom eldönteni.

Bárhogy is van, anya – egy szelíd lélek, aki tévedésből egy olyan férfinak szentelte az életét, aki jobban szerette a vodkát, mint őt – azzal lepett meg minket a húgossal, hogy váratlan módon képes lett alkalmazkodni egy „alkoholistaférj-mentes” élethez.

Apa betegsége persze nem csak az anyám életét mérgezte meg.

Ötéves koromban apám ottfelejtett minket a húgossal a Dorchester Armsban. Azt mondta, elugrik a bankautomatához, de sose jött vissza. Záráskor a kocsmáros felhívta anyát, aki taxival értünk jött, és hazavitt minket. Borzasztóan felhúzta magát, és hajnalig üvöltöztek apámmal.

Hétéves koromban Mrs. Wilson kiverte a balhét, mert nem volt hajlandó átadni minket az iskola kapujában apámnak, aki már csak dülön-gélve tudott járni. Mire betöltöttem a tizennyolcat, többször is érte kellett mennem a rendőrségre, mert bekasztlitzták egy éjszakára, vagy rendeznem kellett az adósságait különféle kocsmákban, hogy ne hívják rá a rendőrséget. És ez, barátaim, csak egy gyorsleltár: ezek az első szörnyű emlékek, amik beugranak, mintegy ízelítő gyanánt. Mert a dráma, a *trama* nálunk szüntelenül zajlott. Apa alkoholizmusa a mindennapjaink meghatározó, biztos állandója volt, amióta csak az eszünket tudtuk.

Szörnyen hangozhat bárki számára, aki nem ismeri testközelből ezt a fajta káoszt: gyakran gondoltam apára, és hiányzott, de ugyanúgy eszembe jutott a tény, hogy halott, és ilyenkor éreztem, hogy a megszo-
kott félelem jólesően legördül a vállamról, akár egy elaggott kabát. A ha-
láláig ugyanis állandóan attól rettegtünk, hogy mikor szólal meg a tele-
fon. Sosem tudhattuk pontosan, a dráma következő felvonása milyen
formát ölt, vagy mikor érkezik. És annak a felismerése, hogy ennek vé-
ge, szomorúságot, de érzékelhető megkönnyebbülést is okozott.

2009-ben apa már három éve nem volt velünk, és akkorra teljes flow-
ba kerültem, mert végre élvezni tudtam a vadonatúj, drámamentes éle-
tetemet. A Canterbury Kórházban dolgoztam ápolónőként, és nemrég
költöztem be egy kedves kis lakásba a Castle utcában, egy menő lemez-
bolt fölé.

Akkoriban azt gondoltam, a rossz idők elmúltak. Azt hittem, hogy
életünk minden gyötrelme és nyomorúsága abban a pillanatban szerte-
foszlott, amikor apám legurította az utolsó fél üveg vodkáját. De az ő ár-
nyéka – vagy pontosabban a gyerekkorunk árnyéka – csak elszunnyadt
egy időre. Nem tűnt el végleg, csak elaludt egy fa alatt, és közben olyan
új utakról álmodott, amikkel tönkreteheti majd az életemet.

Anthonyval egy nagy barkácsüzletben találkoztam először. Már majd-
nem egy éve laktam a Castle utcában, és végre eldöntöttem, hogy felsze-
relek egy vécépapírtartót. Bár engem nem nagyon zavart, hogy a guriga
a földön hever, karácsonyra kaptam egy macskát – Dandyt – a húgom-
tól. Dandy számára pedig a jelek szerint a vécépapír miszlikbe szaggatá-
sa jelentette a legfőbb élvezetet, ezért sürgetővé vált, hogy ne kerülhes-
sen a karmai közé.

A B&Q fürdőszobai részlegén meglepő – úgy is mondhatnánk, *indoko-
latlan* – számú különböző opciót kínáltak: kezdve az 1,49 fontért kapha-
tó, rózsaszín műanyag cucctól a „deluxe” verzióig, egy krómozott model-
lig, 14,99-ért. Sajnálatos módon egyik sem szerepelt a januári leírásban.

Azzal a problémával szembesültem, hogy mindegyiket oda kell csa-
varozni a falhoz, és mivel a csempefűrés, a tiplizés és az ezzel járó egész

felhajtás apa kizárólagos hatásköre volt, kissé tanácstalanul álldogáltam, mert nem voltam otthon ezen a terepen. Miközben egymás után tanulmányoztam a buboréksomagolások hátoldalán a használati útmutatókat, arra kezdtem gondolni, hogy mennyire hiányzik apa. Ez ellentmondásosnak tűnhet azok után, amiket eddig mondtam, de az apám iránti érzelmeim úgy törtek elő és húzódtak vissza bennem, mint a tenger hullámai: a megkönnyebbülés, hogy már nincs, aztán a szomorúság a hiánya miatt. Máskor egy különös, túlradó gyász, nem is annyira amiatt, hogy ki volt az apám, vagy milyen volt a kapcsolatunk, hanem inkább azt sirattam ilyenkor, aki apám lehetett volna, és ahogy a kapcsolatunk alakulhatott *volna* – ha a dolgok másképp történnek. Ez alatt valószínűleg azt értem, hogy ha apa egy teljesen másmilyen ember lett volna.

Ezek között az ellentmondásos gondolatok és érzések között vergődtem, és ott, a B&Q fürdőszobai felszerelések részlegén könnyek gyűltek a szemembe, ez pedig arra készítetett egy mellettem álló férfit, hogy megkérdezze, minden rendben van-e.

– Tessék? – kérdeztem, majd megfordultam, és csak ekkor vettem észre, hogy nem látok, mert a szememet elfutották a könnyek.

– Egy kicsit úgy tűnik – mondta, hallhatóan tétovázva –, mintha talán... feszült lenne.

A könnyeket letöröltem a ruhám ujjával, és szemügyre vettem a férfit. Magas volt, sportos testalkatú, vörös hajú, elegánsan öltözött. Kedvesen, zavartan mosolygott rám, kék szeme körül a bőr apró ráncokat vetett. Úgy tippeltem, öt vagy hat évvel lehetett idősebb nálam, és a beszédében egy leheletnyi liverpooli akcentust véltem felfedezni.

Az arcomra erőltettem egy mosolyt.

– Ó, a szemem miatt kérdi? – kérdeztem, és zavartan nevetést színleltem. – Csak allergia. Jól vagyok. Igazán.

– Mire allergiás? A vécépapírtartókra? – kérdezte.

– Ó, nem... – hebegtem, majd rájöttem, hogy ez egy vicc volt. Mindig lassan esett le nálam a tantusz. – Talán allergiás vagyok a gondolatra, hogy a falra kell szerelni egyet? – próbálkoztam meg én is elsütni egy viccet.

A férfi még szélesebben mosolygott, és felém nyújtotta hosszú ujjú, ápolat körmű, nagy kezét. Emlékszem, átfutott az agyamon, hogy a körme jobb állapotban van, mint az enyém.

– Anthony – mondta –, de mindenki csak Antnek hív.

– Heather – feleltem egy laza kézfogással, és elpirultam.

– Van olyan is, ami megtapad a csempén – magyarázta, és a vécépa-pírtartók fala felé intett a fejével. – Kétoldalas ragasztószalaggal árulják. Ha szeretné, így elkerülheti az egész fúrású procedúrát.

– Igazán? – kérdeztem. – Még nem találtam ilyen öntapadós fajtát.

Így Anthony segített a keresésben, míg végül mindketten arra jutotunk, hogy valójában nincs ilyen opció, legalábbis nem ma, nem itt, nem a B&Q-ban.

– Tehát nem járatos a fúrásban? – kérdezte végül. – Mert azt hiszem, nem maradt más lehetőség.

Megráztam a fejem.

– Valószínűleg előbb fúrom át a macskát, mint a falat.

– Talán segíthetek – ajánlotta –, én elég jó vagyok ezekben. A környéken lakik?

– Ó, hát... köszönöm – feleltem. Megint elpirultam, és ennek tudata egy árnyalattal még sötétebbre festette az arcom. – Igazán kedves öntől, de... biztos vagyok benne, hogy megoldom.

Anthony vállat vont, és újra rám mosolygott, én pedig kétségbeesetten próbáltam szabadulni a pillanattól, ezért a kosaramba ejtettem az éppen a kezemben lévő árut – ami sajnos a „deluxe” változat volt –, és lóhalálában a pénztárak felé indultam.

– Önnek... khm, minden jót! – szóltam vissza a vállam fölött menekülés közben. Nem néztem hátra. Utáltam magam, amiért elszaladok, már azelőtt is, hogy tudatosodott volna bennem, hogy mit művelek.

Végül is, még mindig szingli voltam. Mivel normálisan összerakott nő vagyok, szívből vágytam rá, hogy elkezdődjön végre a szerelmi életem, és harminchárom évesen ez vitathatatlanul időszerű volt. De apa betegsége rést ütött mindannyiunk életén. Nagyon hosszú időre minden parkoló pályára került, és nálam ez azt is jelentette, hogy nem voltam képes megbirkózni azzal a bonyodalommal, amit egy férfi jelentett

volna az életemben, vagy sokkal inkább nem tudtam összekaparni anynyi önbizalmat, ami képessé tett volna rá, hogy flörtöljek eggyel. Néha egyenesen attól tartottam, hogy a gyermekkorom miatt annyira sérült vagyok, hogy sosem leszek alkalmas komoly kapcsolatra. Akárhogy is, a pillanat gyötrelmessé vált, és én elmenekültem. Szánalmas volt, tudtam, de nem éreztem úgy, hogy lett volna más választásom.

Amint kijutottam az üzletből, ostorozni kezdtem magam. *Hülye, hülye nő*, dünnyögtem, miközben a ködszitalásban a buszmegálló felé lépdelttem, mégis, mire a haszontalan szerzeménnyel hazaértem – még ha tudtam volna, hogyan kell átfúrni a csempét, fúróm akkor se lett volna hozzá –, már tudtam tárgyilagosan nézni a dolgokat. Anthony egyébként is túl jó pasi lett volna hozzám. Kizárt, hogy egy sportos, vörös alfahím drága öltönyben az én szerény személyem iránt érdeklődjön, minek rágódnék ezen? Jó, hát tényleg *flörtölt* velem, de a hozzá hasonló férfiak bármivel flörtölnek, amin szoknya van, csak hogy bebizonyítsák: megtehetik. Tapasztalatból tudtam, hogy pontosan abban a pillanatban véget érne a történet, amint Anthony érezné, hogy sikerrel járt, abban a minutumban, amikor behódolnék vitathatatlan csábereje előtt.

Azt sem hiszem, hogy a szerénységem indokolatlan lenne. Amikor azt állítom, hogy nagyon átlagos nő vagyok, az őszinte és tárgyilagos kijelentés. Tudom, hogy manapság nem divatos ilyet mondani. Tudom, hogy el kéne túloznunk, milyen egyediek és mesések vagyunk mindahányan, de én szégyen és zavar nélkül ismerem be, hogy nincs bennem semmi különleges.

Kistermetű nő vagyok, egy 150 centinél is alacsonyabb törpike, átlagos intelligenciával. Az iskolában nem teljesítettem sem különösebben jól, sem különösebben rosszul, a szüleim nem voltak se gazdagok, se szegények. A hajam nem szexi szőke és nem perzselő fekete, hanem barna (a szakkifejezés a „seszínű”, úgy hiszem), és nem egyenes, de nem is göndör, hanem a maga módján hullámos, és gyakorlatilag bármilyen körülmények között rendezetlennek tűnik. A szemem színe nem túl kellemetlen vizes árnyalatú, és tűnhet kéknek, zöldnek vagy szürkének az időjárástól függően, és attól, hogy mi van rajtam. Nos, beláthatod, hogy elég szokványosan nézek ki, és tisztában is vagyok vele, mióta csak az eszemet tudom.

Ellenben a vikingek leszármazottai, az olyanok, mint Anthony, *valóban* kivételesek, ezért nem kell agysebésznek lenni ahhoz, hogy rájöjjenek: ő nem nekem lett kitalálva.

A magas, széles vállú, kifogástalanul öltözködő férfiak olykor tanúsíthatnak érdeklődést az olyan nők iránt, mint én, kalandvágyból vagy rutinból. De a nők, akikkel randevúznak – pláne, akiket *feleségül vesznek* –, mindig ugyanazok a lányok voltak és maradnak, akiket irigyelünk és egyben *utáltunk* az iskolában: a darázsderekúak és tökéletes fogorúak, azok, akik autót kaptak az apjuktól a tizennyolcadik születésnapjukra.

Röviden, az Anthony-féle férfiak ugyanezekre a lányokra bukznak, rájuk, akiket régen mindig először választottak ki a netballcsapatba. És nincs értelme háborogni ezen, mert ilyen az élet.

Legközelebb a mozi előtt láttam Anthonyt, tíz nappal később.

Sorban álltam Sheena barátnőmmel, egy talpraesett ápolónővel, aki vel jól kijöttünk. Arra vártunk, hogy megnézhessünk egy filmet, Nicole Kidmannel és Hugh Jackmannel. Vacogató januári nap volt, de az előrejelzett eső szerencsére még nem érkezett meg.

– Mi újság a vécépapírtartóval? – kérdezte egy hang, és amikor megfordultam, Anthonyt láttam magam mellett a járdán. Hegyes orrú, fényes cipő volt rajta, és hosszú, gyapjú nagykabát, az a fajta, amelyet amerikai ügyvédeken lehet látni a filmekben.

– Ó, helló! – mondtam, zavaromban szokás szerint kigyúlt arccal.

– Tehát? – biztatott. – Sikerült felszerelni?

– Hát, még a dobozban van – ismertem be.

Sheena kérdő tekintettel nézett rám, némán arra várt, hogy bemutassam, ezért egy bonyolult arckifejezést küldtem felé, amivel azt próbáltam jelezni, hogy majd mindent elmagyarázok.

De Sheenának nem állt szándékában kimaradni a társalgásból.

– Helló, Sheena vagyok! – mondta, szempilláit rebegtetve annak ellenére, hogy majdnem tíz éve él kapcsolatban egy férfival.

Anthony elvonta tőlem a figyelmét, kurtán kezét rázott Sheenával, majd ismét felém nézett.

– Meg kellett volna engednie, hogy segítsek – mondta. – Felajánlottam.

– Csatlakozik hozzánk megnézni az *Ausztráliát*? – kérdezte Sheena, ajkát kissé elbiggyesztve, csípőjét finoman előretolva. A flörtölése kezdett bosszantani.

– Tessék? – kérdezte Anthony. – Ó, nem! Nem, csak erre jártam, és megláttam Heathert.

Meghökkenstem, hogy emlékezett a nevemre.

– Attól még velünk tarthat – erősködött Sheena –, azt mondják, nagyon jó film.

Anthony ránézett a fejünk felett lévő poszterre, mintha egy pillanatra mérlegelte volna a lehetőséget. De aztán azt mondta:

– Nem, ez nem igazán nekem való film.

A sor hirtelen meglódult, én pedig, mint általában, kétségbeesetten próbáltam véget vetni annak a zavarnak, amit a férfiakkal való társalgás okozott bennem, így nevetést színleltem, és azt mondtam:

– Nos, örülök, hogy találkoztunk. – Majd a lábamra meredtem, azután Sheenára, végül elszántan a sor eleje felé fordultam.

– Hívjon fel valamikor! – kérte Anthony. Felém nyújtotta a kezét, benne egy névjegykártyával. – Hadd adjak néhány barkácsötletet!

– Én benne lennék, édesem – mondta Sheena, és átvette a kártyát. Kikaptam a kezéből, és a kabátzsebembe csúsztattam.

– Köszönöm – mondtam Anthonynak, remélve, hogy ezzel megszabadulok tőle –, úgy lesz.

Abban a pillanatban a sor ismét előremozdult, és amikor elértük a hallba vezető üvegajtót, intettem Anthonynak, és beléptem.

Még egy pillanatig a lábamat bámultam, amíg a szemem sarkából azt nem láttam, hogy Anthony tovasuhan a hosszú kabátjában.

Amikor felnéztem, Sheena rosszálló tekintettel nézett rám.

– Ez volt az a pasi a *Homepage*-ből, akiről beszéltél? – kérdezte. – Az, aki fel akarta szerelni a végépapírtartódat?

– B&Q, nem *Homepage* – feleltem.

– Ne csak csináld, B&Q-záld – mondta érzéken. – *Szexi*.

– Ingatlanfejlesztő – jegyeztem meg. Kihúztam a névjegykártyát a zsebemből, és megszemléltem. A vezetékneve Doyle. *Anthony Doyle*,

dünnögtem hangosan. Aztán szánalmas módon nem tudtam ellenállni annak, hogy kipróbáljak magamban egy másik variációt. *Heather Doyle*. Nem hangzott olyan rosszul.

– *Allatira* szexi – mondta Sheena. – Le kéne csapnod rá. Én tuti nem hagynám ki.

– Tudom, hogy *te* nem hagynád ki, annak ellenére, hogy házas vagy – feleltem. Sheena a névjegykártya után nyúlt, ezért inkább visszacsúsztattam a zsebembe.

– Nem is vagyok *házas* – mondta, és pislogott. – Felhívod, ugye?

Vállat vontam. Sheena kifakadt:

– Úristen! De hát folyton arról beszélsz, hogy nincs pasid... Egész álló nap, mindennap. Szinte mást se hallok tőled. Hogy mennyire nincsenek rendes férfiak, vagy mind melegek, blablabla. Aztán egy ilyen dolog történik... Úgy értem, jóképű pasas... igazából *nagyon* is jóképű. Gyakorlatilag az öledbe hullik, és...

– Kérlek, hagyj abba! – szóltam közbe. Már sokszor lefolytattam hasonló párbeszédet az ápolónő ismerőseimmel, de még sosem segítettek. Az arra való képtelenségem, hogy férfit találjak, ugyanolyan rejtélyes maradt előttem, mint előttük.

– Szedd már össze magad! – folytatta Sheena. – Ne viselkedj úgy, mint egy tinédzser, hanem tudod, mit? Csak ragadd meg az életet a tökeinél fogva! Ragadd meg *Anthonyt* a tökeinél fogja, az isten szerelmére!

– Csak... hagyj abba! – ismételtem, erőteljesebben, mint szerettem volna. – Tudom, oké? Csak...

– Csak *mi*?

– Nem győzött meg, ennyi az egész.

– Valami nem stimmel veled – mondta Sheena.

– Azt mondod? – próbáltam szemtelenül visszakérdezni.

– Tudod, hogy fogod végezni? – folytatta. – Bridget Jones! Százévesen egy macskákkal teli szobában. Ezt tudod, ugye?

– *Igazából* Bridget Jones Colin Firth oldalán végzi – mutattam rá. De már a pénztárhoz értünk, így nem kellett tovább hallgatnom Sheena nyomasztó vízióját a jövőmről.

Valljuk be, a film pocsékba ment. Azzal voltam elfoglalva, hogy gondolkozzak Anthonyn, a kabátzsebemben lévő névjegykártyán, és egy macskákban bővelkedő öregkoron. Túlságosan lekötött, hogy azon a tényen gondolkozzak, hogy harminchárom éves vagyok, mindig is úgy képzeltem, hogy lesz gyerekem, de lassan kifutok az időből; azon a tényen, hogy csak néhányszor szexeltem, és összesen csak három hétig jártam egyszer valakivel, még az egészségügyi főiskolán (amíg ki nem derült, hogy sokat iszik, ami egyértelmű stop tábla volt). De Sheenának igaza volt: valami nem stimmelt velem, tudtam már évek óta, ezért a film hátralévő részében azon töprengtem (és nem először): vajon van-e olyan speciális pszichológus vagy kapcsolati coach, akivel konzultálhatnék, hogy elmúljon a félelmem a férfiakkal való beszélgetéstől. Mert máskülönben tényleg szingli maradok, *örökre*.

Ami ezután történt, az teljességgel Sheena sara.

A film után beültünk egy kávéra, és amikor kimentem a mosdóba, Sheena a tudtom nélkül kihalászta a zsebemből a telefonomat és Anthony kártyáját.

Feltűnt, hogy furcsán feldobottnak tűnt abban a fél órában, amíg együtt voltunk, de nem jöttem rá, hogy miért, amíg haza nem értem. Megettettem Dandyt, leültem a kanapéra, és amikor a tévé távkapcsolója után nyúltam, bejövő sms-t jelzett az elpusztíthatatlan Nokiám.

„Ez igen! Ez már program! Örömmel segíték. Szólj, ha ráérsz.”

Kétkedve bámultam a kijelzőt, és arra gondoltam, hogy biztos rossz számra küldték, és már éppen ki akartam törölni, amikor eszembe jutott, hogy megnézem az elküldött üzeneteket.

„NAGYON ÖRÜLÖK, HOGY ÖSSZEFUTOTTUNK MA. HA MÉG ÉL AZ AJÁNLATOD, IMÁDNÁM, HA MEGTANÍTANÁL FÚRNI. ÉS DÖNGÖLNI.”

– Ó, Jézusom! – kiáltottam fel, a rosszullet kerülgetett. – Ó, a fúria! – Újraolvastam a Sheena által küldött üzenetemet, és észrevettem a pontot, amit beillesztett a két szó közé. FÚRNI. ÉS DÖNGÖLNI. Akkoriban nem volt leányálom szöveges üzenetet írni egy Nokián: többször

meg kellett nyomni a gombokat minden betűhöz. A központozás pedig nem történt meg magától. Úgy előntött a szégyen, hogy majdnem sírva fakadtam.

Anthony, mint kiderült, tényleg érdeklődött irántam. Most, hogy megvolt neki a számom, végeláthatatlanul érkeztek tőle a szöveges üzenetek.

A lelkesedését még mindig nem értettem: őszintén képtelen voltam felfogni, mire fel ez a vonzódás. De néhány nap elteltével – Sheena bátorítására, nem, *nyomására* – elkezdtem beleállni, csak hogy lássam, mi történik. Túl régóta voltam már magányos, azt hiszem.

Az első hivatalos randinkra egy hatásvadász étterembe hívtott, ami tulajdonképpen gyertyafényes pizzéria volt, bár nincs ellenvetésem a pizzával szemben, és beismerem, hogy eléggé tetszett a gyertyák teremtette romantikus atmoszféra.

Anthony jól nézett ki a sötétkéék öltönyében és a kigombolt ingében. Udvarias volt, sőt lovagias, ahogy mögém állt, és lesegítette a kabátomat, majd kívárta, hogy alám tolhassa a széket, amikor leültem. Még sosem láttam, hogy valaki ilyet tesz, legalábbis a fekete-fehér filmekben kívül. Elég sokat beszélt magáról, emlékszem. Elmondta, hogy Warringtonban nőtt fel, és hogy „nagy zsét húz” az ingatlanfejlesztésből, ami egy randin elég hetyke és kérkedő kijelentésnek tűnt, de a féltékenységem miatt alapvetően örültem, hogy nem nekem kell beszélnem.

A második randink a The Millers Armsban volt, a kandalló előtt ülünk, amiben ropogott a tűz. Ant ezúttal is hozta bőbeszédű és lendületes formáját. Miután a randiról kocsival ment haza, nem ivott alkoholt, és ezzel természetesen szerzett nálam néhány piros pontot.

A harmadik randink az Alberrys borozóban volt, ahol ezúttal tanúja voltam, ahogy iszik (mértékletesen), és miután megértettem a célzást, hogy utána *nem tervez* hazavezetni, hagytam, hogy belém tukmáljon kevésbé észszerű mennyiségű chardonnay-t. Nézttem, ahogy hazakísér, majd meghívhatja magát kávéra. Észleltem kezének gyengéd érintését a hátamon, miközben a kávéhoz vizet forraltam.

Annyira ideges voltam, hogy úgy éreztem, mintha kiléptem volna a testemből, és kívülről figyelném, mi történik – figyelném magam, ahogy elcsábít.

Meglepődtem, hogy nem sokkal a kávé után magas, karcsú teste alatt találtam magam, meghökkenem, amikor belém hatolt, majd emlékszem, megkönnyebbültem, amikor felfogtam, hogy sikerült nem jelentéktelen méretű szervét a testembe helyezni. Attól félttem, túlságosan kijöttem a gyakorlatból ahhoz, hogy ez sikerüljön. Gondoltam rá, hogy megkérem, használjon óvszert, de nem tudtam összegyűjteni az erőt ahhoz, hogy félbeszakítsak valamit, ami addigra már nagyon is folyamatban volt. Ha bármi következménye lesz, majd utólag kell rendeznem.

Minden egy kicsit gyorsabban zajlott, mint szerettem volna, és épp, amikor kezdtem belefeledkezni a pillanatba, megértettem, hogy vége. De őszintén nem tudnám azt mondani, hogy bajom lett volna a dolog bármely aspektusával. Valójában szerettem a teste érzetét, élveztem, ahogy teljes nagysága feltétel nélkül uralja az én apró termetemet.

Ettől kezdve egy pár voltunk, és ez engem is meglepett.

Nem vagyok egészen biztos abban, hogy mire számítottam, de azt hiszem, úgy gondoltam, lesz majd egy pillanat, amikor döntenünk kell, hogy együtt vagyunk-e, vagy sem. Úgy gondoltam, legalább egy olyan pillanat lesz, amiben tudatos döntést hozunk, elhangzik egy kérdés, rá egy válasz, de úgy tűnt, hogy a kapcsolatunk csak úgy alakul, mint egy lejtőről lefelé guruló, dagadó hógolyó. Kiderült, hogy a kérdezősködés, a visszautasítás, vagy az irányváltással való próbálkozás került volna erőfeszítésbe, és emlékszem, arra gondoltam, *Nahát, ez ennyire egyszerű? Ki hitte volna?*

Egyik este végül sikerült kiejtenem a számon az *óvszer* szót, de amikor Ant állította, hogy úgy nem tudja tartani az erekcióját, túlságosan zavarba estem ahhoz, hogy tovább firtassam a témát.

Úgy döntöttem, hogy valószínűleg el kéne mennem orvoshoz, és fel kéne iratnom a tablettát, de mindig elfelejtettem időpontot kérni, azon a különleges módon, ahogy megfeledezünk arról, amitől kényelmetlenül érezzük magunkat. Minden alkalommal, amikor szexeltünk, azzal nyugtattam magam, hogy Sheenára gondoltam, aki sikertelenül próbál teherbe esni majdnem tíz éve. Úgy tűnt, ez nem egy olyan dolog, ami feltétlenül olyan könnyen megy.

Megjelent egy második fogkefe a fogmosó poharamban. Egyik reggel a vécén ülve bámultam rá, és azon gondolkodtam: vajon Anthony-nak

először meg kellett volna-e kérdeznie róla. A fogkefe nálam hagyása úgy tűnt, mint egy terület határozott kijelölése, mint amikor a kutya lepisíli a lámpaoszlopot, hogy megmutassa: megetheti. De emlékeztettem magam arra, hogy komolyan gyakorlatlan vagyok ebben az egész párkapcsolati történetben, ezért hallgattam akkor is, amikor feltűnt egy tartalék ing a szekrényemben, csakúgy, mint zoknik és gatyák, majd egy nyakkendő is bekerült az alsó fiókba.

Körülbelül háromhetes volt a kapcsolatunk – végül elfogadtam, hogy ezt nevezhetik az emberek párkapcsolatnak –, amikor bútortologatás zajára ébredtem.

– Jobb így – jelentette ki Ant, amikor beléptem a nappalimba. A tévét áttolta az átellenes falhoz, a kanapét pedig befordította derékszögbe. – Így már nem tükröződik vissza a képernyőn – mondta.

Átgondoltam az új elrendezést, és arra jutottam, hogy egyáltalán nem tetszik. De éppen amikor szóra nyitottam volna a számat, hogy ezt megmondjam, Ant kezdett el beszélni.

– Arra gondoltam, hogy később eljöhethél hozzám. Éppen ideje már, hogy megnézd a helyet. Mi a véleményed?

– Ó? – mondtam. – Ó, persze, rendben.

– Biztos? – kérdezte Ant, és rájöttem, hogy bizonytalanul hangzott a válaszom. Őszintén szólva, már elkezdtem megkérdőjelezni magamban Ant „kis kunyhójának” létezését Sturryben, de íme, itt a hivatalos meghívás a látogatásra. Úgy döntöttem, valószínűleg tudok alkalmazkodni a bútorok új elrendezéséhez, legalábbis pillanatnyilag.

– Igen, nagyon szeretnék! – feleltem, javított hanghordozással. – Az egyszerű volna!

Anthony autója – egy makulátlan, szürke BMW kabrió, ami úgy nézett ki, mintha még soha nem ültek volna benne, vezetni pedig végképp nem vezették volna – megdöbbenett, de ez semmi volt a házához képest. Amikor megállt a kocsi felhajtón, abban a hiszemben voltam, hogy útközben benézünk egy ismerőshez.

– Nos? Mi a véleményed? – kérdezte, a szélvédőn át elénk táruló garázsajtó látványára célozva.

– Ez volna...? Ó! Ez az? – kérdeztem. – Megérkeztünk?

– Persze hogy ez az – válaszolta, és megismerkedésünk óta most először érzektem bosszúságot a hangjában. – Mire számítottál? Egy átkozott Buckingham-palotára?

– Ó, nem... csak... semmi ilyen előkelőre – füllentettem. – Vado-natújnak látszik.

– Hát, tényleg az. Alkalmi vétel volt. Jó ajánlatot kaptam, mert a fejlesztő tönkrement.

Arra számítottam, hogy a „kunyhója” Sturryben úgy fest, nos, mint egy kunyhó. Nádfedeles tetőt, mestergerendákat, nyitott kandallókat képzeltem magam elé, és olyan őszöreg üvegtáblákat, amelyeken át a külvilág ráncosnak hat. Mindezek helyett Ant olyan helyen élt, amit csak újjépítésű nyaralóként lehetne jellemezni.

Amint beléptünk a műanyag bejárati ajtón, újabb meglepetések értek: hibátlan bézs falak, bájos pasztellszínű vázák, teljesen átlagos művészi alkotások és beépített hangulatvilágítás, ami gombnyomásra más színűre vált. A bútorzat modern volt, és úgy tűnt, mintha az IKEA-ból származna, de, mint Ant felvilágosított róla, Olaszországban készült.

– Persze, sokkal többet kellett kipengetni érte, de annyival jobb minőségű is – mondta. – Szeretem mindenből a legjobbat megvenni. Ez az életfilozófiám.

Nesztelen léptekkel (a cipőmet a cipőtartón kellett hagynom a bejáratnál) surrantam utána a szőnyegeknek, amelyek olyan vastagok voltak, hogy tengeribeteg lettem a rajtuk való járástól. A nappaliban büszkén mutatott annyi hífiberendezést, ami megtöltött volna egy kisebbfajta elektronikai szaküzletet, és gombnyomásra még egy vetítövászon is felbukkant, alágördülve a mennyezetről.

Úgy tettem, mintha mindez mély benyomást tenne rám, de szorongásrohamokkal küszködtem. Amennyire láttam, azon kívül, hogy Anthony mindenből a legdrágábbat akarta, ízlése egyáltalán nem volt.

Megmutatta a hálósobákat – hotelsobákhoz hasonlítottak, makulátlan renddel (az ágyhoz tartozott valami felültető berendezés, amelynek működését büszkén be is mutatta) –, aztán a teljesen felszerelt konyhát (a hűtő üres volt, láttam), majd kivitt a belső udvarra, hogy megnézzem a műfűvét.

- Nincs időm kertészkedni – magyarázta –, ezért ez ideális számomra.
- Elég valóságosnak hat – mondtam.

Elvileg azért maradtunk mindig az én lakásomban, mert onnan könnyebb volt munkába mennem, de most kezdtem megkérdőjelezni, hogy tényleg ez a valós oka. Ez a hely olyannyira kirakatotthonnak tűnt, hogy azon gondolkodtam, tényleg az övé-e.

Anthony behúzta mögöttünk az üvegajtót – odakinn nagyon hideg volt –, és visszavezetett a bejárati ajtóhoz, ahol a kezembe adta a cipőmet a cipőtartóról.

- Megyünk? – kérdeztem.

– Igen, sajnálom, ma délután még meg kell látogatnom anyámat – felelte. – Nem említettem?

A válaszom az volt, hogy nem, nem említette, és szinte biztos voltam abban, hogy ezt ő is tudja.

- Nem haragszol rám valamiért, ugye? – kérdeztem.

– Nem – felelte, kilépett, és megcsörrentette a kulcscsomóját. – Miért? Kellene?

Azokban az első napokban megpróbáltam szavakat keresni a félelmeimre, de nem volt könnyű, mert még magamnak sem tudtam őket világosan körülírni. Az egészről próbáltam beszélni anyával, Kerryvel (a húgommal) és Sheenával. De, mint felfedeztem, minden a kontextuson múlik, és ugyanazok a szavak teljesen különböző súlyúak lehetnek attól függően, hogy éppen kinek a szájából hangzanak el.

Így például, ha úgy ismernek, hogy *évekig* szingli voltál, vagy számtalanszor elmenekültél az ellenkező nemmel való kapcsolatteremtés elől, nehéz épelméjűnek tűnnöd, amikor panaszkodsz az új barátodról, mindegy is, hogy miért.

– Azt mondd, hogy túl *rendszerető*? – kérdezte anya, és ahogy visszahallottam tőle a saját szavaimat a telefonban, pontosan értettem, milyen téveszmésnek tűnök.

– Túl sok a hifiberendezése... *értem* – mondta Kerry színtelen hangozattal, vitézül küzdött, hogy megértse, de ettől csak azonnal ejtettem a témát.

Ma már máshogy állnak a dolgok, és úgy tűnik, kivívtam a jogot arra, hogy ítéletet mondjak hasonló ügyekben. Vagyis, amikor elmesélem a történetet, ahelyett, hogy a homlokukat ráncolnák, borzongva ismételtetik a szavaimat.

– A CD-ket *abécésorrendbe* rakta? – kerekedik el a szemük. – A könyveit *szín* szerint rendszerezte? Erre felfigyelhettél volna, mint vészjelzésre, nem? – De akkoriban még igazán másképp álltak a dolgok.

– Azért vannak kétségeid, mert két szappantartója van? – Emlékszem, ezt Sheena kérdezte gúnyosan. És bár nem értette a lényegét, hogy mennyire szörnyen, borzasztóan ijesztő, ha egy harmincnyolc éves férfinak azért van két szappantartója, hogy ő – vagy inkább a takarítónője – átfuttathassa őket hetente kétszer a mosogatógépen, azt feleltem:

– Igazad van, butaságokat beszélek.

És annyi kétkedéssel szembesültem, hogy inkább mindent elkövettem, hogy meggyőzzem magam arról: ez az igazság.

– De kedvesen bánik veled? – kérdezte anya, félbeszakítva az egyik összefüggéstelen nyafogásomat. És az egyetlen őszinte felelet, amit azon a ponton adni tudtam, az volt:

– Igen, kedvesen bánik velem.

– Nahát akkor! – mondta anya. – Tartsd magad szerencsésnek! Egy kedves, józan férfi ritka kincs. Nálam jobban ezt senki nem tudja.

Ant irántam tanúsított kedvessége még eltartott egy darabig, és kiderült, hogy minden, amit mondott, igaz volt. Tényleg ingatlanfejlesztőként dolgozott, a nyaraló az övé volt, és vasárnaponként meglátogatta az anyját. A kétségeim egy időre elcsitulnak, és kezdtem élvezni a párkapcsolati lét vadonatúj érzését.

Elkezdtem nála tölteni a péntek és szombat éjszakákat. Legtöbbször a kocsijával fuvarozott oda-vissza Canterbury és Sturry között, az enyémhez igazította a munkabeosztását anélkül, hogy panaszkodott volna. Amikor végképp nem ért rá, vonatoztam.

Közben úgy tűnt, hogy meglepően sok szabályt állít fel a dolgokkal kapcsolatban: ott voltak például a szappantartók, az, hogy evés után azonnal be kellett tenni a tányérokat a mosogatógépbbe, és használat

után azonnal le kellett takarítani a zuhanyfülske üvegét a gumitörlővel... Ugyancsak elkezdett rendszeresen bókolni, arról beszélt, hogy milyen csinos vagyok, vagy mennyire beindul „a cuiki kis testecskémtől”. Arra gyanakodtam, hogy valami baj lehet a látásával, de hazudnék, ha azt mondanám: nem éreztem egyszersmind óriási megkönnyebbülést, hogy a bolygón legalább egyetlenegy ember ilyennek lát engem.

A negyedik vasárnapon, amelyet a „kunyhóban” töltöttem – ahogy hívní szerette –, azzal lepett meg, hogy nem siettette a hazatérésemet, mint máskor, hanem megkérdezte, hogy felvennék-e aznap egy „csinos ruhát”.

Addigra már volt néhány holmim Ant házában, köztük egy nyári ruha is. Kikukkantottam a kertbe: nedves, szeles márciusi reggel volt, és – bár már tizenegy felé járt – szinte sötét. Ezért elmagyaráztam, hogy az idő egy kicsit hideg a nyári ruhákhoz.

– Akkor is vegyél fel egyet – mondta –, nem lesz semmi bajod.

Újból kinéztem a kertbe, és annak ellenére, hogy elég szexinek találtam, amikor Anthony basáskodni kezdett felettem, azt feleltem:

– Ant, ma nem veszek fel ilyen ruhát. Amúgy is, nem haza viszel? Mit törődsz azzal, hogy mi van rajtam?

– El akartalak vinni anyámhoz – mondta. – Arra gondoltam, hogy örülnél egy tengerparti kiruccanásnak.

– Ó – mondtam, és arra gondoltam, *Hűha, ez komoly. Találkozás az anyóssal.* – Persze, az csodálatos volna, Ant! De, hacsak az idő nem jobb ott, mint nálunk, amit kételek, mégse hiszem, hogy abban a ruhában megyek.

– Ó, akkor gyere olyan kibaszott ruhában, amilyenben akarsz! – mondta Ant. – Nem tudom, mi a szarért foglalkozom veled.

A döbbenettől szóhoz se jutottam.

Broadstairs körülbelül negyven percnyi autóútra volt, és az eső egy pillanatra sem hagyott alább. Ant kedve ugyanolyan komor és borongós maradt, mint az időjárás, és én kénytelen voltam arra gondolni, hogy inkább a lakásomba mentem volna vissza, a pongyolámhoz és a macskámhoz, akit magára hagytam..

Gyanítottam, hogy Ant azért hallgat, mert nem vettem fel a ruhát, de miután elég biztos voltam abban, hogy ez túlzás a részéről, és attól is féltem, hogy veszekedni kezdünk, inkább nem szóltam semmit. Ültem, ölbé tett kézzel, és néztem, amint az ablaktörlő oda-vissza simítja az eső-cseppeket.

Amikor elhagytuk a Broadstairs határát jelző táblát, egy pillanatra megfeledkeztem arról, hogy sértődötten hallgatok.

– És milyen ő? – kérdeztem, de amikor rájöttem, hogy én szólaltam meg először, megrándult az arcom.

– Ki? – kérdezte tompán.

– Az anyukád – feleltem. – Nem meséltél túl sokat róla.

– Hát, ő az anyám – mondta, rám nézett, és felhúzta az orrát, aztán vállat vont.

Egy pillanatig megpróbáltam magamban kisilabizálni, hogy vajon a tény, hogy az anyja, a magyarázat arra, hogy Ant nem tudja jellemezni őt; vagy pedig az, hogy ő az anyja, önmagában elegendő leírás kell, hogy legyen, de végül másfajta megközelítéssel próbálkoztam.

– Mivel foglalkozott? – kérdeztem. – Amikor még dolgozott, úgy értem.

– Nem dolgozott – felelte. – Túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy dolgozzon.

– Ó – mondtam –, és mitől volt olyan elfoglalt?

– Attól, hogy engem nevelt – felelte.

Oldalra fordultam, az ablak felé, diszkrétan elhúztam a számat, és ismét hallgatásba burkolóztam.

Anthony anyja egy tipikus, kilencvenes években épült lakótömbben élt, amit leginkább „nyugdijasházként” lehetne jellemezni. Csak másfél kilométerre volt a tengertől, de az ablakok a rossz irányba, egy szupermarket parkolójára néztek.

Anthony virágot vett a sarki boltban, és amikor a lakás fényes, kék ajtaja elé értünk, úgy tartotta maga elé a csokrot, hogy az legyen az első dolog, amit az anyja meglát.

Marjory, egy magas, ősz hajú asszony ügyet sem vetett a virágokra, fesztelenül félretolta őket. Hetven körülinek nézett ki, úgy láttam, és rengeteg szarkaláb volt a szája sarka körül, látszólag azért, mert folyton gúnyosan összehérszélte az ajkát. Ha azt mondom, hogy nem lopta magát rögvest a szívembe, az nagyon enyhe kifejezés.

– Szóval, te vagy Ettö, há? – kérdezte, ahogy lenézett rám a lépcsőn elfoglalt domináns pozíciójából. – Valós töpszli forma, az-é?

Úgy éreztem magam, mintha pofon vágtak volna, de amikor megnyugtató hátranéztem Anthonyre, csak intett az állával, hogy menjek az anyja után a lakásba.

– Üljj hát le! – mondta Marjory, mintha percekig és nem másodpercekig álltam volna a szoba közepén. – Készíték teát.

Összeszorult a torkom, leereszkedtem a virágos kanapé szélére, és körbenéztem a felületeken elhelyezett mindenféle apróságon. Úgy tűnt, a porcelántehenek a gyengéi. A szoba rettentően túlfűtött volt, annyira, hogy szinte levegőt is alig lehetett venni. Megpaskoltam magam mellett a kanapét, reméltem, hogy Ant közelsége támogatást jelent majd, de ő inkább felsóhajtott, és az anyja után ment a konyhába.

– Ezek a garázsból valók – hallottam az anyja hangját, valószínűleg a virágokra célozva. – Nemtom, minek vered magad kőccségbe. Egy napig élnek.

– Nem a garázsból valók – felelte Anthony. – A sarki boltban vettem őket.

– Hm – gondolkodott el az anyja. – A lényeg ugyanaz. És ez ú volna, ugye? Ez az, akivel összeemelegedtél?

– Igen, anya. Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy megismerd.

– Ha egy kisebb formát találtál volna magadnak – folytatta Marjory, nem is törekedve rá, hogy diszkrét legyen –, a zsebedbe is rakhatnád őket.

– Anya – kérte Ant, a hangjából ítélve részben panaszosan, részben jól szórakozva. – Legyél kedves!

– És miért öltözik fiúnak? – érdeklődött Marjory.

– Hideg van – felelte Ant. – Az időjárás odakinn nem igazán megfelelő a lenge ruhákhoz, nem?

– Hideg? – kérdezett vissza az anyja. – Ti, kölykök nem tudjátok, mi az a hideg! Az én időmben a fiúk fiúknak, a lányok lányoknak néztek ki, nem számított, milyen volt az időjárás.

– Anya! – védekezett Ant. – Hagyd már abba, jó?

Csak egy órát maradtunk, de négynek éreztem.

Eleinte mindent elköttem, amit csak tudtam, hogy áttörjem a Marjoryt övező fagyos erőteret, mindent bevettem, hogy elbűvöljem. De ez egyértelműen lehetetlen küldetés volt: a megjegyzéseimre a legjobb esetben lomha szarkazmussal, a legrosszabb esetben hallgatással és gúnyos mosollyal felelt, ezért gyorsan feladtam. Ehelyett ültem és hallgattam, ahogy a fiának beszél.

Szándékosan választottam a kifejezést, hogy a *fiának*, és nem a *fiával*, vagy akár a *fiához* beszélt, mert sokkal inkább monológ volt, mint bármiféle párbeszéd.

Marjory lényegében panaszkodott. Panaszkodott a fájós csípőjére és a zajos szomszédjára. Panaszkodott a városházán lévő hasznavehetetlen idiótákra és a parkolóban száguldozókra, egy Trish nevű valakire, aki nem hozta vissza a műanyag tárolódobozát, és a „migránsokra”, akik miatt nem kap időpontot a klinikán. Végezetül panaszkodott az orvosra (sejtetve, hogy *mégis* kapott időpontot), aki angolul sem tudott – ahogy Marjory mondta – „rendessen”.

Délután egy órára ismét odakinn voltunk, és mivel addigra már elállt az eső, lesétáltunk a tengerpartra, hogy valami ennyival után nézzünk. A nyílt tenger fölött az ég drámaian festett: a hullámok felett sötét felhők balra, szépséges napfényfoltok jobbra.

– Nagyon szeretem a tengert – mondtam, hálát adva az isteneknek, hogy Marjory a rossz csípője miatt otthon maradt.

– Anya is szereti – felelte Ant. – Ezért jött ide vissza.

– Warringtonból? – kérdeztem. – Ott nőttél fel, ugye?

Ant megállt egy sült halas étterem előtt, és kinyitotta előttem az ajtót.

– Igen. Ide költözött vissza, miután apa elment – mondta, amikor belépett utánam. – Botany Bay-en nőtt fel. Az is itt van, a part mentén.

Majdnem megkérdeztem, hogy mikor és miért távozott az apja, de úgy döntöttem, hogy tapintatlanság volna. Emellett az egyenletből a „miért” egészen magától értetődőnek tűnt, hiszen ki az, aki el bírná viselni Marjoryt?

– Mindig ilyen volt? – kérdeztem inkább, amikor becsúszunk a bokszunkba. A kérdés az előző gondolatomból következett.

– Milyen? – kérdezte Ant, és őszintén zavarodottnak tűnt. Felvette az étlapot, és tanulmányozni kezdte.

– Nem tudom – mondtam, óvatosan fogalmazva. – Nem látszik nagyon boldognak.

– Boldognak? – ismételte Ant, és a homlokát ráncolta.

– Nem. Úgy értem, egy kicsit dühösnek tűnik, nem?

– Dühösnek? Az igen! – mondta Ant, és felvonta az egyik szemöldökét. – És miből vonta le ezt a következtetést a Pszichológus Kísaszonyka?

– Hát, nem volt túl kedves hozzám – mutattam rá.

– Nem?

– Nem. Töpszlinek nevezett... Azt mondta neked, hogy nem tudtál volna ennél kisebb formát találni. Ez nem volt éppen tapintatos, nem gondolod?

Ant elnevette magát, belülről fakadó, őszinte kacajjal.

– Bocsnat, azt hiszem, lemaradtam a poénról – mondtam, keserűséggel a hangomban.

– Ne mondd már, hogy csak most tudtad meg! – röhögött Ant, és gúnyos mosolyában volt valami, ami az anyjára emlékeztetett. Korábban nem tudtam, hogy ez honnan származik, de most ijesztőleg hatott rám.

– Mit tudtam meg?

– Hogy kicsi vagy – felelte.

– Nem, ezt tudtam – mondtam. Kezdttem eljutni a düh és a sírás közötti határra, és egyiket sem akartam szabadjára engedni, nem most, nem itt, egy haléletterem közepén. – Tudom, hogy nem vagyok egy óriás, de...

– Vagyis csak azt állította, ami amúgy is egyértelmű – mondta Ant.

– Igen, de miért?

Ant megvonta a vállát.

– Honnan tudhatnám? Visszafelé beugorhatunk, és megkérdezheted tőle, ha akarod. Egyébként te mit kérsz? Én azt hiszem, simán tőkehalat sült krumplival.

– Szóval az anyja borzasztó – mondta anya, mikor aznap este felhívtam.

– Nem mindenki lehet olyan szerencsés, mint te, édes szívem.

– Igen, de ő *igazán* borzasztó – bizonygattam. – És Ant még csak ki se állt mellettem.

– Úgy értettem, azt mondtad, hogy kiállt – felelte anya. – Azt hittem, megkérte az anyját, hogy legyen kedves.

– Igen, megkérte, hogy legyen kedves. És nem volt az. Egyáltalán nem volt kedves.

– Hallgass rám, édesem – mondta anya. – Akarod hallani a tanácsomat?

– Persze – feleltem –, hallgatlak.

– Ne kezdj háborúzni az anyjával! Mert az olyan csata, amit sosem nyerhetsz meg.

– De...

– Találkozz vele olyan ritkán, amilyen ritkán csak lehet, és olyankor ne vedd figyelembe! Végül is nem ő a párod. És semmiképp se próbáld meg Anthonyt választás elé állítani, mert tudod, hogy a vér nem válik vízzé. Ha azt mondanád neki, hogy válasszon kettőtök között, megint csak egyedül maradnál, és ezt egyikünk sem akarja, ugye? Egyetlen mód van arra, hogy egy mama kedvencét eltávolíts az anyjától: ha vársz.

– Ha várok? – ismételt meg. – Mire várok?

– Idővel vagy elfogad az anyja, vagy meghal – felelte anya.

– Értem – mondtam, és felsóhajtottam.

– Különböznél találoznunk kellene – tette hozzá anya. – Fel tudsz jönni a jövő hétvégén?

Nem tudtam. Dolgoznom kellett a következő hétvégén, Sheenát helyettesítettem, aki szabadságra ment.

– Akkor az utána következőn – mondta anya.

– Lehet, hogy megkérem Antet, vigyen el kocsival. Talán itt az idő, hogy megismerd. Ítéld meg magad.

– Nem, most ne – kérte anya. – Egészen magamnak akarlak.

A következő két hétben nem sokat láttam Anthonyt. Pár este dolgozott, ami azt jelentette, hogy vacsorázni vitt valami ingatlanfejlesztőt, akivel üzletet akart kötni, amikor pedig nem dolgozott, azt állította, hogy túl fáradt. Miután nekem magamnak hétvégén is dolgoznom kellett, én is hullafáradt voltam esténként.

Így aztán Dandyvel töltöttem az időmet, és a visszatükröződésmentes tévéképernyőt bámultam, de nem igazán figyeltem az adást. Kiderült, hogy végül is *tényleg* jobb, hogy Ant áthelyezte a kanapét.

Nem bántam, hogy egyedül vagyok, mert akkor egyszer, amikor találkoztam Anttel – szerdán együtt ebédeltünk –, úgysem volt túl kedves. Valahogy másnak tűnt: nyersebbnek, keményebbnek, talán sokkal inkább olyan volt, mint az anyja. Azon töprengtem, hogy ez csak egy fázis, vagy valami megtört köztünk. Talán az anyjával való találkozásom örökre megváltoztatta azt, ahogyan Anthonyt látom. Bármi is volt a magyarázat, megkönnyebbülést éreztem, mikor azt mondta, hogy nem tudunk találkozni.

A második hét végére éreztem, hogy közel vagyok a döntéshez. Úgy sejtettem, elérkezett az idő, hogy lezárjuk a kapcsolatot. Csak össze kell szednem a bátorságomat ahhoz, hogy elmondjam a barátoknak és a családnak, és szembesüljek az ítélettel azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy elbuktam az esélyemet egy kapcsolatra. Kerry biztos megint megkérdezi, be akarom-e ismerni, hogy leszbikus vagyok, anya pedig csalódott lesz és aggódni fog. De a kapcsolat nem működött, és rájöttem, hogy valahol mélyen mindig is tudtam, hogy nem fog.

Anya ugyanabban az ikerházban élt, ahová apa halála előtt nem sokkal költöztünk, és ahová totális rémálom volt eljutni.

Egy Oxen End nevű apró falucskában lakott, az essexi Braintree-től alig több mint tíz mérföldre. Anya kétségséves terve, az utolsó

kísérlete apám megmentésére az volt, hogy eltávolítja őt a kocsmák közeléből. De mivel apám egyszerűen csak elvezetett – részegen – Great Bardfieldig, vagy akár egészen Braintreeig, majd vissza haza, a titkos vodkásüvegeit a pótkerék alá rejtve, a helyzet egy fikarcnyit sem javult. Ha bármi említésre méltó dolog történt, az az volt, hogy apám csodával határos módon senkit nem ölt meg útközben.

Anyám nem vezetett, ezért ő volt az, aki megrekedt a semmi közepén. Szerencsére apám halála óta összebarátkozott olyan emberekkel, akiknek volt autójuk.

A rendszeres tömegközlekedés hiánya, plusz a saját képtelenségem arra, hogy levezgázzak autóvezetésből – három sikertelen próbálkozás után adtam fel –, elég okot szolgáltatott rá, hogy a jól megközelíthető Canterburyben vállaljak állást, de ugyancsak oka volt annak is, hogy anyámat karácsony óta nem láttam.

Az út, ami ajtótól ajtóig rendszerint öt órát vett igénybe, magában foglalt egy vonatot Stratfordig, egy másikat Braintreeig, ezt követte egy busz Great Bardfieldig, ahova vagy értem jött egy ismerős, vagy taxit fogtam (ha tudtam), esetleg egy extrém hosszú séta várt rám, kivilágítatlan, keskeny, járda nélküli utakon. Éppen ezért különféle menetrendeket tanulmányoztam péntek este, amikor Kerry hívott.

– Szia, akarod, hogy felvegyelek holnap Braintreeben? – kérdezte.

– Te is jössz? – lepődtem meg.

– Úgy tűnik – felelte. – Nem tudod, miről van szó?

– Nem. Azt hittem, csak én megyek – mondtam.

– Anya azt kérte, hogy ne vigyem Agatát, ami elég furcsa – közölte Kerry.

– Nekem is azt mondta, hogy ne vigyem Anthonyt. Nem mintha különösebben akartam volna – magyaráztam.

De szokatlan volt, hogy anya nem akarta látni Agatát. Kerry gyakran panaszkodott, hogy anya jobban szereti a lengyel barátnőjét, mint a saját lányát.

– Mi lehet ez? Gondolod, hogy valami komoly? – kérdeztem.

– Lehet, hogy eladja azt az átkozott házat.

– Na, az nagyszerű volna – feleltem. – Karácsonykor beázott a tető, a kert pedig egy dzsungel.

– Azt hiszem, holnap megtudjuk – mondta Kerry. – Lehet, hogy találkozott valami szakállas fickóval Marokkóban, és emigrálni akar.

– Ūristen, ne már! – nevettem.

– Azért le vagyok sújtva, hogy nem találkozhatok a híres Anthonyval – mondta Kerry.

Habár nagyon erős kétségeim voltak afelől, hogy a formális Anthony és az én vegán, füvező húgom jól kijönnének egymással, azért rámondtam:

– Igen, nagy kár. De, hogy válaszoljak a kérdésedre: igen, kérlek, *vegyél fel* Braintreenét! Most nézem a vonatokat, és már Braintreeig se könnyű eljutni.

Szombat reggel ólmos fáradtsággal ébredtem. Indokolatlanul álmos voltam, és enyhe hányinger kerülgetett, majdnem mintha semmit nem aludtam volna, de hétkor azért kiharancsoltam magam az ágyból, és lezuhanyoztam. Kipucoltam Dandy alomtálcáját (fűj), elég vizet és élelmet tettem ki neki a hétvégére, és kiviharzottam az ajtón.

Nyolcra már kinn voltam a vasútállomáson, kilencre pedig az Ashford pályaudvaron, ahol irigykedve néztem az ablakból a sok szerencsés flótást, aki Párizsba megy, és nem Oxen Endbe. Ráadásul gyorsabban is odaérnek, mint én.

Miközben a kenti táj elsuhant mellettem, és a reggeli fáradtságomra és hányingeremre gondoltam, rájöttem, hogy fel is vagyok püffedve. Kerry – aki mindenféle gyógyhatású készítmények rabja volt – majdnem biztos, hogy tud majd adni valami vízhajtót, töprengtem. Ekkor hasított belém a felismerés, hogy kimaradt a menzeszem. Már majdnem két hetet késik.

Néztem, amint elsuhan mellettem a táj, és amikor előbújt a nap, lehunytam a szemem, és hagytam, hogy a fény a szemhéjamon vibráljon. Elkezdtem számba venni az elmúlt két hétben tapasztalt testi érzeteimet: a mellem érzékenységét, a fáradékonyságot, a hangulatingadozásokat, és minél többet töprengtem, annál biztosabb voltam benne. Egy rövid ideig próbáltam fellelni magamban a sokkot és a félelmet, pusztán azért, mert mindig azt feltételeztem, hogy így fogok majd érezni.

De mióta az eszemet tudom, akartam gyereket. Valójában az, hogy „akartam”, nem is a megfelelő kifejezés: egyszerűen soha nem tudtam *elképzeln*i, hogy nem lesz gyerekem. Beletelt egy időbe, mire képes voltam beismerni, hogy a meghatározó érzés bennem az öröm.

Nem védekeztünk, így aligha állíthatnám, hogy meglepődtem. Ant vajon meghökken majd, ha igaz? – töprengtem. Feltételezte, hogy gyógyszert szedek? Vagy hosszú távúnak gondolta a kapcsolatunkat, amibe a terhesség is belefér? Az volt a gyanúm, hogy egyszerűen nem gondolta, hogy a teherbeesési képességem bármilyen módon az ő felelőssége volna, és ebben bizonyára igaza is volt. Végül is, *én* tudtam, hogy nem szedek gyógyszert. Annyi dolgom lett volna, hogy *nemet* mondom. De nem mondtam *nemet*, igaz? Nem mondtam *nemet*, és nem voltam hajlandó arra gondolni, hogy mi történhet.

Vele maradnék, ha kiderülne, hogy terhes vagyok? Meglepődtem azon a válaszon, hogy ez valószínűtlen, és még jobban meghökkenem, mikor rájöttem, hogy nem találok különösebben félelmetesnek az egyedülálló anya szerepét. Ezért talán az arra való képtelenségemet, hogy megszervezzem a fogamzásgátlást, a gyerek iránti tudatalatti vágyam vezérelte.

De az is lehet, hogy a terhesség megváltoztatná a kapcsolatunkat, egy jobb irányba. Talán még magát Antet is megváltoztatná. Mindig is unokákról ábrándozott a cérnaszájú Marjory? És ha igen, én pedig szállítanék neki egyet, lehet, hogy változtatna a viselkedésén?

Gyanítom, hogy ez hormonvezérelt volt, de elkezdtem számba venni, ami Ant mellett szólt: a nagylelkűségét, a profizmusát a munkában, a képességét és vágyát az anyagi gondoskodásra. Ébren álmodtam, és tökéletes klisé családként láttam magunkat magam előtt, jövőbeni fényűző otthonunkban. Elképzelttem, amint ízletes, tápláló ételt szolgálók fel keményen dolgozó férjemnek, és közben édes, koráéretten okos fiunk arról mesél az apukájának, hogy mi történt az iskolában – aztán szégyelltem magam, amiért ezt a látomást ennyire csábítónak találok.

Olyan sok mindenben kellett gondolkodnom, hogy most az egyszer úgy tűnt, az utazás szinte véget ért, mielőtt elkezdődött volna. Hirtelesen megláttam a Braintree feliratú táblát az ablakból, és sietnem kellett, hogy le tudjak szállni, mielőtt a vonat továbbmegy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A parkolóban megtaláltam Kerryt, aki a zöld, ősrégi Volvójában várt. Reggae-t hallgatott, aminek alapütemére rázkódtak az ablakok. Teljesen láthatóan füves cigit sodort, és az első dolog, amit mondott, amikor kinyitottam a kocsiajtót, és becsúsztam mellé, az volt:

– A francba, de jól nézel ki! Ez az Anthony-hatásnak köszönhető?

– Nem hiszem – feleltem, és előrenyúltam, hogy lehalkítsam a zenét. Majd az elhatározásom ellenére hozzátettem: – Nem, azt hiszem, terhes lehetek. Épp most gondoltam át.

Úgy látszik, ez olyan titok volt, amit képtelen voltam magamban tartani.

– Basszus! – kiáltott fel Kerry, és egy kicsit hangosított a zenén. – Ne már!

– Nem tudom *biztosra* – közöltem. – De azt tudom, hogy késik a vérzésem, fel vagyok puffedve, émelygek, szóval...

– Na, ez leveszi rólam a terhet – mondta Kerry. Megnyalta a ragasztócsíkot a jointon, és a szájához emelte. – Vegyünk egy tesztet a gyógyszerertárban?

– Nem – feleltem határozottan. Kizárt, hogy az anyám házában csináljak tesztet. Egyedül akartam lenni az érzelmeimmel ezen a különleges életeseményen.

– Biztos? – biztatott Kerry. – Van egy a...

– Nem! – mondtam erőteljesebben. – És kérek, ne szívd azt a cuccot, amikor vezetsz. Megjjesztesz vele. Plusz már mondtam, hogy egy kicsit rosszul vagyok.

– De ez nagyon gyenge – ellenkezett. – Szinte tiszta dohány. Éppen csak ellazít.

– Anyának pedig ne mondd el, oké? – kértem, miközben ő, félresöpörve a kérésemet, rágyújtott.

– Miért ne? – kérdezte, és dőlt a füst a szájából, majd beindította a motort, hátramenetbe állította a kocsit, és kitolatott a parkolóhelyről. – Nagyon boldog lesz. Egy ideje *engem* cseszeget az unoka miatt.

– Téged?

– Igen, engem. Mondtam neki, hogy felejtse el, de nem örült neki. Ez tényleg leveszi majd a vállamról a terhet.